

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמתו של המקובל
רבי ניסים נחום זצוק"ל
מייסד התקנה של סיום האלף ספרי הזוהר הקדוש

קנד לשנה אחת:
יב שבט

ספר הזוהר

ג' שנים ש"ב:
ב כסלו

עת רצון. עת רצון: אוף הכי, פללא איהו כחדא, עת חד, רצון חד, אתפלילו דא בדא, וְהוּוּ חַד. וְדוּד מְלֵפָא בְּעָא לִיחְדָא בְּהַאי קָרָא, יחודא חדא.

ואי תימא, אמאי אתמני האי קרא, בצלותא דמנחה דשבת. יאות איהו למהוי בשבת בהיא צלותא דמנחה, ולא בצלותא דחול, דודאי לאו צלותא דמנחה דשבת כחול. בגין דהא בחול בשעתא דמנחה, תליא דינא בעלמא, ולא איהו עת רצון. אבל בשבת, דכל רוגזא אתעדי, וכלא אתפליל כחדא, ואף על גב דדינא אתער, אתבסמותא איהו, ועל דא אצטריף קרא דיוחודא, ליחודא כל דרגין, דכד הוי יחודא, דינא אתחבר ואתפליל ברחמי, ואתבסם כלא, וכדין עת רצון פתיב. עת רצון, פליל כלא כחדא. ודינא אתבסם בההוא זמנא, והוי חדוה ככלא.

משה אסתלק מעלמא, בהיא שעתא דצלותא דמנחה דשבת, בשעתא דעת רצון אשתכח. ובהיא שעתא רעוא הוה לעילא, וצערא לתמא, ועל דא ננעלו תרעין בשבת, משעתא דמנחה ולעילא. מאן תרעין ננעלו. תרעין דבי מדרשא, בגין לאדכרא למשה רעיא מהימנא, דאורייתא אתבטלא בגיניה.

בההוא זמנא, בי מדרשא דמשה אתבטיל, כל שפן אתרנין. מאן חמי תרעין דבי מדרשא דמשה דננעלו, דלא ננעלו אתרנין פלהו. אורייתא דמשה עציבא עליה בההוא זמנא, מאן לא עציב. בגין כף כל תרעין דבי מדרשי ננעלו, ואצטריכו כלא לצדקא ליה לקודשא בריהו הוא בארש שבחא, והיינו (תהלים) צדקתך פהררי אל. (ל)

נכללו זה בזה ונהיו אחד. ודוד המלך רצה ליחד בפסוק הזה יחוד אחד.

ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נאה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שודאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדין בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות. שפשיש יחוד, הדין מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז פתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדין מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שפן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ושלא ינעלו כל האחרים? כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצוב? ! משום כף כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו כלם לצדק את הקדוש ברוך הוא בדרך שבח, והיינו (תהלים לו) צדקתך פהררי אל.

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמתו של המקובל
רבי ניסים נחום זצוק"ל
מייסד התקנה של סיום האלף ספרי הזוהר הקדוש

ג' שנים-ש"ב: קנה
ב כסלו

תרומה - קנ"ו ע"א

לשנה אחת:
יב שבט

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם
בְּזֶמֶן הַזֶּה, וְכֻלָּם כְּלוּלִים בְּמִשְׁה.
אֶחָד - מִשְׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן
הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצַּדִּיק,
וְאֶחָד - דָּוִד הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם כִּף יֵשׁ
כָּאֵן שְׁלֹשָׁה צַדִּיקֵי דִין. אֶחָד הוּא
שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל אֲלֹהִים,
וְזֶהוּ צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ
תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא
לְבָדוֹ כְּהַרְרֵי אֵל, כְּמוֹ כָּל הַהַרִּים
הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מִשְׁה הַנְּבִיא
הַנְּאֻמָּן, וְזֶהוּ שְׁכָתוּב (שם ע"א)
וְצִדְקָתוֹ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר
עָשִׂיתָ גְדֻלוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל
לְכָל הַצַּדִּיקִים, יָמִין וְשְׂמָאל. וְאֶחָד
הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׁכָתוּב (שם
ק"ט) צִדְקָתוֹ צִדֵּק לְעוֹלָם וְתוֹרָתוֹ
אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ.
אִז מִתְכַּנֵּס הַכֹּל בְּזֶמֶן הַזֶּה, תּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְעַל זֶה
בְּזֶמֶן הַזֶּה נִנְעָלוּ שַׁעְרֵי תּוֹרָה,
וְנִנְעָלוּ שַׁעְרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזֶמֶן
הַזֶּה.

בְּשַׁעַר שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יָבֹשׁוּ
הַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּעִינּוֹת, וְכָל
הַשְּׁבָטִים נִפְלוּ בְּגֻלוֹת. פְּתַחוּ
הָעֲלִיּוֹנִים וְאִמְרוּ, צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי
אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

בְּשַׁעַר שְׁמַת מִשְׁה, נִחְשַׁף הַשְּׁמַשׁ
בְּצִהְרִים, וְנִנְעָלָה תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
הָאוֹר שֶׁל הָאִסְפַּקְלָרִיהַּ הַמְּאִירָה.
בְּשַׁעַר שְׁמַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, כְּנִסָּה
הַלְּבָנָה אֶת אוֹרָה, וְתוֹרָה שְׁבַעַל
פֶּה כְּנִסָּה אֶת אוֹרָה. וּמֵאוֹתוֹ זְמַן
נִגְזְרוּ אוֹרוֹת הַתּוֹרָה, וְהַתְּרַבְּתָהּ
הַמְּחַלֶּקֶת עַל הַמְּשֻׁנָּה, וְהַחֲכָמִים
בְּמַחְלָקָת, וְכָל חֲזָקֵי הַלֵּב
בְּעַרְבוּבִיָּה. וְעַל זֶה אֵין שְׁמַחַת
הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּכָל דּוֹרוֹת
הָעוֹלָם.

וְיִמְהַן חֲמֻרוֹת הַתְּעִנּוּיּוֹת שֶׁגִּזְרוּ
רַבְּנָן? כְּשִׁמַּת פְּלוֹנִי גִזְרוּ תְּעִנּוּת,
כְּשִׁהִיָּה כִּף גִּזְרוּ כִּף. (זה שהיה)
וְכִשְׁהִיָּה כְּנוֹס יָתֵר שֶׁל שְׁמַחַת

תִּלְתָּהּ אֵינּוֹן דְּאִסְתַּלְקוּ מִעֲלָמָא בְּהַאי זְמַנָּא,
וְכִלְהוּ פְּלִילֵן בְּמִשְׁה. חַד, מִשְׁה נְבִיאָה
מְהִימָנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צַדִּיקָא. וְחַד, דָּוִד
מִלְּפָא. בְּגִינֵי כִּף, תִּלְתַּת צַדִּיקֵי דִינֵי הָכָא, חַד
אִיהוּ דִּיוֹסֵף זַפְּאָה, קָדִים לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ
צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו',
דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחוּדוּי כְּהַרְרֵי אֵל, כְּכִלְהוּ
טוֹרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשְׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא, וְדָא
אִיהוּ דְכַתִּיב, (תהלים ע"א) וְצִדְקָתוֹ אֱלֹהִים עַד
מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדֻלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נָטִיל
לְכָל סְטָרִין, יְמִינָא וְשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דָּוִד
מִלְּפָא, וְדָא אִיהוּ דְכַתִּיב, (תהלים ק"ט) צִדְקָתוֹ צִדֵּק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתוֹ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דָּוִד מִלְּפָא.
בְּדִין אַתְּכַנִּישׁ כְּלָא בְּהַאי זְמַנָּא, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא
נִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְאוֹרֵייתָא, וְנִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְכָל
עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

בְּשַׁעַר דְּמִית יוֹסֵף צַדִּיקָא, יָבֹשׁוּ מְקוֹרִין
וּמְבוּעֵין, וְכִלְהוּ שְׁבָטִין נִפְלוּ
בְּגֻלוֹתָא, פְּתַחוּ עֲלָאִי וְאִמְרוּ, צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי
אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

בְּשַׁעַר דְּמִית מִשְׁה, אַתְּחַשֵּׁף שְׁמַשׁא
בְּטִיְהִירָא, וְאִנְעֵלַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב,
נְהוּרָהָ דְאִסְפַּקְלָרִיָּה דְנְהִירָא.

בְּשַׁעַר דְּמִית דָּוִד מִלְּפָא, כְּנִישַׁת סִיְהִירָא
נְהוּרָהָ (ד' קנ"ו ע"ב) וְאוֹרֵייתָא דְבַעַל
פֶּה כְּנִישַׁת נְהוּרָהָ. וּמֵהֵוּא זְמַנָּא אַתְּגַנְיִזוּ
נְהוּרִין דְאוֹרֵייתָא, וְאִסְגִּיאוּ מַחְלוּקַת עַל
מְשֻׁנָּה, וְחִפְיִמְיָא בְּמַחְלוּקַת, וְכִלְהוּ תְּקִיפֵי
לְפָא בְּעַרְבוּבִיָּא. וְעַל דָּא, חֲדוּה דְאוֹרֵייתָא
לָאו אִיהוּ בְּהֵוּא זְמַנָּא, בְּכָל דְרִין דְעֲלָמָא.

וְיִמְהַן אֵינּוֹן חוֹמְרֵי דְתְּעִנּוּיּוֹת דְגִזְרוּ רַבְּנָן, כִּד
מִית פְּלוֹנִי, גִּזְרוּ תְּעִנּוּת. כִּד הוּהוּ כִּף,

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמתו של המקובל
רבי ניסים נחום זצוק"ל
מייסד התקנה של סיום האלף ספרי הזוהר הקדוש

קנו לשנה אחת: יב שבט
ספר הזוהר ג' שנים-ש"ב: ג כסלו

התורה שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על אחת כמה וכמה שצריך לנעל שערי התורה באותו זמן.

ורבן אמרים את אלו צדוקי הדין, כמו שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי חלקנו בדרך הזו!

עוד פתח ואמר, (קהלת ב) החכמה תעז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר. החכמה תעז לחכם - זה משה. כשעלה להר סיני לקבל תורה, הודיעו כל אותם רקיעים וכל אותם מנחות עליונים, ואמרו לפניו: רבון העולם, ומה כל טוב וכל שמחה שלנו אינה אלא בתורה, ואתה רוצה להורידה לארץ?! התקבצו על משה לשרפו באש. התחזק משה וכו', כמו שבארנו החברים, שאמר הקדוש ברוך הוא למשה וכו'.

אבר, החכמה תעז לחכם - כל מי שמתעסק בתורה ומשתדל בה לשמה, מתחזק בתורה בשעה שצריך לו תקף וחזק להגן עליו בשעה שצריך. ואותו תקף וחזק מאיזה מקום מתחזק? חזר ואמר, מעשרה שליטים. מאותן עשר אמירות שכתובות בתורה, שהם שליטים עליונים, שאדם מתחזק בהם בעולם הזה ובעולם הבא. כל סודות העולם וכל המצוות וכל החכמה שלמעלה ומטה תלויים בהם, ובהם הפל נכלל, והכל הוא בתורה. אשרי חלקו של מי שמתדל בתורה להיות מתחזק בחזק לעולם הבא. עשרה שליטים - עשרה מיני

גזרו כף. (ס"א דא דהוה) וכד הוה כנישו יתיר דחדוה דתורה דבכתב ותורה דבעל פה, בהווא זמנא, על אחת כמה וכמה דאצטריך למנעל תרעי דאורייתא בהווא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא, ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו זכאה חולקנא בהאי ארחא.

הו פתח ואמר. (קהלת ז) החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר. החכמה תעוז לחכם, דא משה, כד סליק לטורא דסיני לקבלא אורייתא, אזדעזעו כל אינון רקיעין, וכל אינון משריין עלאין, ואמרו קמיה, מאריה דעלמא, ומה כל טובא, וכל חדוה דילן, לאו איהו אלא באורייתא, ואת בעי לנחתא לה בארעא. אתפנישו על משה לאוקדיה בנורא, אתתקף משה וכו', כמה דאוקמוה חברייא, דקודשא בריך הוא אמר ליה למשה וכו'.

אבר החכמה תעוז לחכם, כל מאן דאתעסק באורייתא, ואשתדל בה לשמה, אתתקף בה באורייתא, בשעתא דאצטריך למהוי ליה תקפא וחילא, לאגנא עליה בשעתא דאצטריך. וההוא תקפא וחילא מאן אתר אתתקף. הדר ואמר, מעשרה שליטים. אינון עשר אמירן דכתיבין בה באורייתא, דאינון שליטין עלאין, דבר נש אתתקף בהווא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי כל רזין דעלמא, וכל פקודין, וכל חכמתא דעילא ותתא, בהו תליא, ובהו אתפליל פלא, וכלא איהו באורייתא. זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא, למהוי מתתקף בתקפא לעלמא דאתי.

עשרה שליטין, עשר זיני חכמתא אינון בה באורייתא, בעשר שמחן

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמתו של המקובל
רבי ניסים נחום זצוק"ל
מייסד התקנה של סיום האלף ספרי הזוהר הקדוש

לשנה אחת:
יב שבט

תרומה - קנ"ו ע"ב

ג' שנים-ש"ב:
ג כסלו

חכמה הם בתורה, בעשרה שמות חקיקים, ונכללו בשם אחד של עשרים ושנים אותיות חקיקות, סודות העולם הבא, באותם זהרים, שאין העין שולטת לראות, ואפלו בשכל לדעת, ולהסתכל באותו עידן ותשוקה שהקדוש ברוך הוא הוריש לצדיקים לעולם הבא, כמו שנאמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. שדחנו של אדם מזכה אותו לאכל על שלחן אחר בעידן של אותו העולם, כמו שנאמר (שמואל ב ט) כי על שלחן המלך תמיד הוא אכל. ודוד המלך הנה אומר, תערוף לפני שלחן נגד צוררי, וזוהי עריכת השלחן באותו עולם, שהרי אז הוא עידן ותשוקה שהנשמה נהנית בהם בעולם הבא.

וכי שלחן יש לנשמות באותו עולם? כן. שהרי מזון וספוק ועידן אוכלים באותו עולם כמו שאוכלים מלאכים עליונים. וכי מלאכים עליונים אוכלים? כן. כמותם אכלו ישראל במדבר. ואותו מזון סוד הוא לטל ששופע ונמשך ממעלה מסוד העולם הבא, והוא מזון של אור שמן משחת קדש, ונשמות הצדיקים נזונות משם בגן עדן ונהנות שם, שהרי שם נשמות הצדיקים מתלבשות בגן עדן של מטה כמו שהעולם הזה.

ובשבתות ובזמנים מתפשטים ועולים לראות בכבוד רבונם ולהתעדרן בעידן עליון פראוי, שכתוב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה'. וכי כל בשר יבוא? לא כן הנה לו לכתב, אלא כל רוח או כל נשמה. מהו כל בשר?

גליפין, ואתפלילו בשמא חד, דעשרין ותריין אתוון גליפין, רזין דעלמא דאתי, באינון זיהרין, דלא שלטא עינא למחמי, ואפילו בסכלתנו למנדע, ולאסתפללא בהווא עדונא, וכסופא, דקודשא בריך הוא אחסין לון לצדיקייא לעלמא דאתי. כמה דאת אמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. פתורא דבר נש, מזפי ליה למיכל על פתורא אחרא, בעדונא דהווא עלמא, כמה דאת אמר (שמואל ב ט) פי על שלחן המלך תמיד הוא אוכל. ודוד מלפא הוה אמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי, ודא איהו אתסדרותא דפתורא בהווא עלמא, דהא כדין איהו עדונא וכסופא, דנשמטא אתהני בהו, בעלמא דאתי.

וכי פתורא אית לון לנשמתי ביהווא עלמא. אין. דהא מזונא וספוקא דעדונא, אכלי בהווא עלמא, כגוונא דמלאכי עלאי אכלי. וכי מלאכי עלאי אכלי. אין. כגוונא דלהון אכלו ישראל במדברא. והווא מזונא, רזא איהו לטלא, דנגיד ואתמשך מעילא, מרזא דעלמא דאתי, ואיהו מזונא דנהירו משח רבות קדשא, ונשמתי הון דצדיקיא אתזנו מתמן בגנתא דעדן, ואתהנון תמן. דהא תמן נשמתי הון דצדיקיא, מתלבשן בגנתא דעדן דלתתא, כגוונא דהאי עלמא.

ובשבתתי ובזמני, מתפשטאן, וסלקין למחמי ביקרא דמאריהון, ולא תעדנא בעדונא עלאה כדקא יאות, דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני אמר יי'. וכי כל בשר ייתי, לאו הכי הוה ליה למכתב, אלא כל רוח או כל נשמה, מהו כל בשר?